

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre	6 ft — kr
Fél évre	3 " — "
Negyed évre	1 " 50 "
Egyes szám ára	6 "
Külföldre egy évre	8 " — "

Megjelenik hetenként kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond-
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr, s minden egyszeri közlé-
s után 30 kr bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár
kedvezményben részesít.

A „Nyitlér” rovatban
közlendő cikkekért soronként
10 kr fizetendő.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁBAN:

Sprencz György szerkesztő lakásán.

A lap beltartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetmények, nyitléri cikkek, stb. a kiadóhivatalban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

Miért van oly kevés magyar tiszt a közös hadseregben?

Csik-Szereda, 1886. november 25.

Sokszor vettett fel már a magyar sajtó utján azon kérdés, hogy mi az oka annak, hogy oly kevés magyar tiszt van a közös hadseregben? E kérdés megvilágításához kellő adatokat nyújt a közös miniszteriumnak, illetőleg a közös hadügy-miniszter Bylandt-Rheidtnak a delegációkhoz intézett egyik előterjesztése, melyben kimutatja, hogy mennyi a magyar ajku ifjak száma a katonai nevelő intézetekben s hány növendék nyert oktatást a magyar nyelvben. De itt a nyelvkérdés tekintetében a monarchiában levő tizenhárom hadapród-iskoláról semmi kimutatást és feligazodást nem lehet nyerni, holott a tiszthelyettesek és tisztek tudvalevőleg többnyire ezen intézetekből kerülnek ki. Kikerül pedig átlag ezen tizenhárom hadapród-intézetből évenként 450 ifju, mely számnak alig 30 százaléka magyar. Ennél fogva mi természetesebb, mint az, hogy e néhány magyar ifjúból nem telvén ki a kellő létszám, a tisztán magyar ezredekhöz egészen idegen ajku hadapródok osztatnak be, mindig a magyar szellem s nem egyszer az egész magyar állam és nemzet kárára?

Ezen visszás a magyar állam és társadalomra káros állapot oka abban rejlik, hogy a nevezett intézetekben a tanítási nyelv a német. A német nyelvtől pedig majdnem minden tősgyökeres ma-

gyar s főleg székely ifju irtózik. Irtózik pedig nem annyira a régi ellenszenv miatt, melyet az egykori germanizálás szelleme és erőszakolása szült vala keblében, hanem azon körülménynél fogva, hogy a nyelvben már alsóbb iskolai tanulmányainál fogva járatlan lévén, egy év alatt nem tudja annyira elsajátítani a német nyelvet, hogy a második év tantárgyait sikerrel hallgathassa, s így rendesen kénytelen az első évfolyamot ismételni, vagy az egész intézetet oda hagyni s egy évet vesztve, más pályát keresni?

A hápa-hupák és bérczetűk szántására utalt székely ember különösen a mai nyomasztó viszonyok között ropant áldozatokkal taníttatja fiát, ki ennek teljes tudatában van. A létért való küzdelembe beleszületik. Sem a munkától, sem a tanulástól nem könnyen riad vissza, midőn már öntudatra ébredt. Vére nem irtózik a katonai pályától. Harcias szelleme és bátorsága sem szokta cserben hagyni egy nemzet fiával szemben sem. De visszatartja — a mi nem is csoda — a hozzáférhetés nehézsége, a több mint biztosnak vehető egy évi idővesztés az ezzel járó magyar büszkeségen ejtett és ejtetni vélt csorbulás érzete.

A tizenhárom hadapród-iskola közül hat intézetben nem tan-, hanem másod-harmad segédnyelvtől használhatják a növendékek az anyanyelvet s így a magyar ifjak is a magyar nyelvet, de

azt nem kultiválhatják. Hét hadapród-iskolában pedig általában nem divik a magyar nyelv. Mig ha a magyar nyelv lenne a tan nyelv, vagy legalább kötelezővé lenne valamennyi katonai intézetben és iskolában, ez esetben a míg a más nemzetiségűek megtanulnák a magyar nyelvet, addig a mi ifjaink is megtanulnák a németet.

Ennyit megérdemelnék a dualizmusból kifolyólag mi magyarok is. Megérdemelnék a kölcsönös viszony, mely ma is a monarchia hatalmi súlyát képezi. Megérdemelnék az Erdély égbe nyúló bérczei között csaknem minden segély nélkül itt feledett s a nyomasztó terhek miatt kiköltözködő székely nemzet érdeke.

Hány jóra való székely fiut lehetne a hazának megmenteni és hasznos, vitéz hadfiává nevelni egy itt a Székelyföldön felállítandó hadapród-iskola, vagy ha ez katonai szempontból nehézségbe ütköznék, egy katonai alreál-iskola létesítésével. Ha annak idején az abszolút kormány pl. Kézdí-Vásárhelyt s egyebütt jónak látta ilyeneket állítani, az alkotmányos magyar kormánytól mi székelyek ilyesmit ma Csik-Szeredában jogosan nem várhatnánk? Vagy mi itt, mint a magyar haza keleti védbástyái, mostoha gyermekei lettünk e honnak, melyért annyiszor és mindig mint első áldoztuk életünket és vagyónkat szorult viszonyaink és elvont kevés jogunk dacára?

Bizony, bizony ideje volna már, hogy abból a sok millióból a magas kormány nekünk valóban szegény székelyeknek is bár ily módon juttatna valamit s a magyar nyelvet és szellemet a közös hadsereg számára biztosítaná.

F.

Oroszország és a román kormány. A „Warszawy Dniwnik” be akarja bizonyítani, hogy a mostani román miniszterium Oroszország iránt csak olyan ellenséges érzületű, mint a bolgár regenség. Oroszországnak tehát mindenestre gondoskodnia kell arról, hogy a mostani kormányt letegyék. Ha Ausztria-Magyarország elég erős arra, írja az említett újság, hogy a Risztics-kabinetet egyszerűen lehetetlenné tehetné, akkor Oroszországnak csak egy szavába kell kerülni, hogy a Bratiano-kabinetet elfújja a föld színéről.

A vámháboru Romániával.

Cs. Szereda, 1886. nov. 24.

Már fél éve telt, hogy monarchiánk vámszövetsége Romániával, mindkét állam kárára, megszűnt. Az osztrák sajtó még monarchiánk méltóságának veszélyeztetésével is sürgette a vámszövetség megújítását. A bukaresti sajtó, mely nagybárá erdélyi önkéntes emigránsok kezében van, azt iparkodott bizonyítani, hogy Románia kereskedelmét a vámháboru közelebből nem érinti s így nincs érdekében a vámszerződés megújításának kezdeményezése.

Azonban, hogy a vámszerződés megújítására nekünk vagy Romániának van-e nagyobb szüksége, feleljenek e kérdésre a hi-

A „Székelyföld” tárczája.

A ki más szerencsétlenségén okul.

(Levél egy szép ismeretlen nőhöz.)

Irta: Novák Gyula.

(Vége.)

Berta valami himzéssel volt elfoglalva, mikor Gazsi a szobába lépett. A meglepetéstől majdnem a földre ejtette a himző-rámát, midőn Gazsi minden bevezetés nélkül hozzá rohanva, kezét megragadta s el kezdte azt össze-visszacsókolni.

— Mit jelentsen, uram, e különös magaviselet? — kérde sértődve.

— Oh, ha tudná, hogy milyen boldoggá tett! — rebegé Gazsi. — A nagy öröm majdnem elveszi eszemet.

Berta olyanformán nézett rá, mintha azt akarta volna mondani, hogy: Szegény ember! neked csakugyan megbomlott az eszed.

— Olyan nagy boldogság, — folytató Gazsi — hogy szinte nem merem elhinni; most itt vagyok, hogy megbizonyosodjam, miszerint nem álmodom-e?

— De, uram, én nem értem önt — mondá Berta növekedő csodálkozással.

— Nem csoda, hogy most nem vagyok képes magamat érthetően kifejezni. Oh,

Berta! mondja ki a szót, mit ezzel a csókolni való kezecskével abban a levélben leirt, hogy győződjem meg, miszerint csakugyan nem álmodom.

— Micsoda levélről beszél ön?

— Mégsem fejeztem ki magamat eléggé világosan? Igazán kezdem hinni, hogy a nagy öröm csakugyan megzavarta az eszemet. Arról a levélről beszélek, a melyet... a melyet kegyed nekem küldött, a mely engem oly boldoggá tett!

— Én?! levelet önnek?! De hiszen én nem irtam.

— Oh, ne beszéljen így! Vagy csak játékot akar velem üzni?

— Ha jobban ismerne, tudhatná, — mondá Berta a sértett önértet hangján — hogy én abban nem találnék semmi gyönyörűséget. Különböző jó formán még most sem tudom, hogy miről van szó; beszéljen világosabban.

Gazsi kezdte egy kissé kényelmetlenül érezni magát.

— Ezelőtt alig félórával — mondá elfogultan — egy névtelen levelet kaptam. Abban azt írja valaki, hogy... hogy... engem... szeret; de a nevét bizonyos okból elhallgatja.

— És ön azt hiszi, hogy én irtam azt a levelet? Mi jogosítja fel önt erre a föltevésre?

Gazsi most meg egy kissé kezdett zavarba jöni.

— A küldőncz, ki a levelet hozta, azt mondotta, hogy kegyedtől van az a levél; és ez engem olyan boldoggá tett!

— Sajnálom, hogy örömet el kell rontanom; de én önnek semmiféle levelet nem irtam; ön bizonyosan nem jól hallotta.

— Oh! én nagyon jól hallottam; még szavaira is jól emlékezem. A levél hozója úgy mondotta nekem, hogy: „Ezt a levelet a Berta kisasszony küldötte X... éktől.”

Berta elgondolkozott egy percre; látszott rajta, hogy zavarban van; arcát gyöngyözve pirfutotta el, szemeit a földre szegezte, mintha kerülni akarta volna Gazsi tekintetét, s ruhája fodrait kezdte tépni. Néhány pillanat múlva azonban hirtelen fölvetette fejcskékjét s csengő kacajra fakadt.

— Lelkemre mondom, — szökt kis szünet után, minden igyekezete dacára alig fojtathatva el nevetését — én arról a levélről mit sem tudok; hanem azért a küldőncznek igaza lehetett, mert Bertának nevezik a szobaleányunkat is.

Puff!

Ezt a hangot a Gazsi ujdonat-uj kürtőkalapja adta, melyet ezekre a szavakra rémültében kihullatott a kezéből.

Erre nem volt elkészülve. Egészen várat-

lanul jött neki e csapás; mert sejtelmével sem birt annak, hogy azalatt, míg a kisasszonynak udvarolt, a szobaciezust hódította meg, s hogy azt is Bertának nevezik.

Neveltségessé lett téve, irtózatosan neveltségessé s még pedig az előtt, kitől azt leginkább restellte.

Egy ideig úgy állott Berta előtt, mint egy sóbálvány, mozdulatlanul, kerekre nyitott szemekkel; a szó megakadt torkán, s nagy szégyenében még azt is elfeledte, hogy elpiruljon; aztán fölvette kalapját a földről, s esze nélkül rohant ki a szobából, utközben lábával össze-visszabotorkálva a szőnyegeket.

Az ajtón kívül kitört belőle az elkeseredés s a lépcsőkön lefelé szaladva dörmög:

— Oh! a szerelmes levelet karmolászó! mivoltodat neked, te kedves szobaciezó! Hogy dült volna be annak az iskolának a teteje, a melyekben téged irni tanítottak!

Berta pedig, a mint egyedül maradt, végig dült egy karszéken s nevetett úgy, hogy szemeiből hullott a könny.

A mint Gazsi az utcára ért, lassanként kezdett magához térni, hanem most a szégyenérzet helyett a düh fogta el.

Oh! az a Gyurka! az a füles! — sziszegé ingerülten. — Ő az oka mindennek; csak kerülne most elém, megadnám én neki az övét.

vatalos statisztika adatai. Ezen adatok szerint a Romániából hazánkba behozott áruk értéke 1883. évben 32-2 millió forintot, 1884-ben 20 millió forintot, 1885-ben 22 millió forintot képviselt, míg tőlünk Romániába 1883-ban 12 millió, 1884-ben 9-3 millió és 1885-ben 8-4 millió forint értékű vitetett ki. Ezt még élénkebben megvilágítja a Romániából Magyarországra behozott gabbaneműek értéke, mi 1883-ban 11-9 millió forint, 1884-ben 9-3 millió, 1885-ben 13 millió forintra rugott; tehát csak a behozott gabbaneműek értéke jóval felülmúlja az általunk kivitt összes áruk értékét.

Ezen számokhoz nem kell magyarázat. Románia földtermékeinek nagyobb része, pl. összes kukoricájának egyharmad része, került a mi piacunkra. Míg a mi kivitelünk csak az utóbbi három év alatt az áruk értékének egy harmadával csökkent (12 millióról 8-4 millió forintra).

A román vámközegek rendszeresen üzött zaklatásai már rég oda szögelnek ki, hogy a magyar áruk Romániából és piaczairól teljesen szorultak ki, mit a vámháború csak siettetett, s hogy Románia nagyobb kárára ezt ők jól érzik, főképp azok, kiket elérhetlen, ostoba aspirációk nem gyötörnek.

Mi elég hatalmasok vagyunk Romániával szemben. Kereskedelmünk és iparunkra nézve kívánatos a becsületes és méltóságunknak megfelelő béke, de „minden áron” vagyis érdekeink kockáztatásával sem gazdasági, sem más tekintetben arra szükségünk nincsen.

Nálunk Csikban — elég sajnos — iparról még alig beszélhetünk s így a román vámpolitika leginkább Háromszék megye, főképp Kézdi-Vásárhely és Erdély többi iparosait sérti, kik iparcikkeiket a román viszonyokhoz és igényekhez szabták. De az eképp érintett iparosoknak nem szabad megfeledkezni arról, hogy előttünk hazai iparunkra nézve két hivatás áll. Egyik és első: hogy hazai szükségleteinket fedezze, s midőn ez el lett érve, második: hogy iparcikkeinknek a külföldön keresnünk piacot. De erre nézve szükséges, hogy itthon vegyék fel a versenyt a külföldről beözönlő ipartermékekkel szemben; fejlessék iparukat oly mérvben, hogy itthon találjon legjövendőmezőbb piacot, s aztán megjön a másik kisebb áldozatok árán. Ez ma — eltekintve a vámháborútól is — az erdélyi és székely iparosoknak hazafiai és elodázhatalan kötelessége, létfeladata.

És a düh, mely oroszlanokat szül, annyira hatalmába kerítette Gazsit, hogy egészen magán kívül volt; rohant előre cél és irány nélkül, majd feldöntögette az utcán járókelőket. Az emberek csodálkozva néztek utána, s még egy impertinens cipész-inas oda kiáltott neki, hogy: Talán az eszét kergeti az ur?

Utja egy bormérés bolthelyisége előtt vitte el, s a mint véletlenül a megnyílt ajtón bepillantott, kit látott benn meg? Gyurit, a ki akkor éppen egy palaczkból hosszú kortyokat huzogatott. Egy pillanat alatt benntermett mellette, megragadta a vállait s úgy megrázta, hogy szinte leharapta a palaczknyakát; aztán odahajolt hozzá, s belekiáltotta a fülébe, egyszersmind fogván is a fülét:

— Te barom! te rhinoceros! te emberbőrbe bujt szamar! Ha te még egyszer nekem asszonyféléitől levelet találsz hozni: kidoblak az ablakon.

És egyet penderítve a szerencsétlen Gyurkán, kilődült az ajtón. Gyurka pedig ámulatában azt sem tudta, hogy mit gondoljon; ő az egész dologból annyit értett, mint a kakuk. Napok multak el ez esemény után, míg Gazsit ismét látni lehetett; nagyon a lelkére vette azt, úgy látszott.

Nemsokára aztán el is távozott innen. Ki tudná azt megmondani, hogy mi üzte őt e helyről? A megsértett büszkeség érzete, vagy az eltiport remények fájdalma? Egyebet még lehet felelni; hanem a seb, mit keserű csilódás ejt a szíven, az sok ideig elsajog.

Szegény Gazsi! Mi nagyon sajnáltuk őt. Hanem sajnálta még más valaki is. Le-

Romániára a vámháború emésztő hatással van; hogy ennek vége vessessék, tőle függ. Mi a nyugott jobbot elfogadjuk, de Bukarestben ne várják, hogy mi hajlongjunk.

Felvidéki

Budapesti levél.

A tragédiák hőseit, a melyeket Jókainé Laborfalvy Róza a színpadon oly közvetlenséggel személyesített, most igazán játszotta el. Halálát, a melyet oly sokszor megtapsoltak a színházban, most siratja az egész ország. Nagyon sok koszorút dobtak lábái elé az élettől való hősies megváltásáért; most több a koszorú.

A halottaskocsi két szürke lova alig bírta őket.

A sarkophágót a nemzeti színház előcsarnokában állították föl. A falakat fekete lepellel vonták be. A drága halott körül magas kandaláberekben égtek a vastag viaszgyertyák, kísérteties fényt árasztva.

A halott fejénél egy megöregedett alak állott, arcát kendőjébe rejtve. Szívölő fakadó zokogása tette fájdalmasabbá a siri csendet. A költőkirály siratta a művész-királynőt. Jókai Mór egy perczre sem hagyta el a holttestet.

Három órákor volt a temetés. Százezer ember tömörült össze a kerepesi uton, hogy szemtanúja legyen a végtisztességnek.

Legelől a virágokkal és koszorúkkal megtelített kocsi vontatta két fehér ló, utána a halottas üveghintót huzta hat fekete paripa. A hintó üvegoldalán át látni lehetett a díszes érczkoporsót.

A halottat vivő zárt üveghintó csak nagy nehezen tudott előrehatolni. A nép látni akarta a bánatos költőt, a ki hajadon fővel, zokogva kísérté utolsó útján az ő legdrágább kincsét.

Jókai megtört alakja igazán szánalomra méltó volt. Láttára alig maradt szemkönyök nélkül. A nép megsiratta a halottat és az élő.

Sűrű sötét köd ereszkedett alá, mikor a temetőből vissza érkeztek.

A nemzeti színházban a halott kegyelete iránt való tekintetből nem volt előadás.

Az operában a „Säkingeni trombitás”-t adták. A közönség kezd megbarátkozni Keglevich István gróf intendánsával, a ki az írők és művészek mult heti ülésén fejtette ki exposéját. Hát bizony az intendáns ur sok igazat mondott, — ezt megvalljuk — csak

het, hogy ha most úgy, mint akkor, elébe állana, boldogságtól sugárzó arccal a mint szemei szerelmének tudatában ragyognak az örömtől: lehet, hogy az a valaki most azt mondaná neki:

— Azt a levelet nem én irtam, hanem a mi abban irva van, azt én érzem.

Mert a nő szív olyan furcsa valami!

Elutazása napját megelőző estén néhány jó barátját meghívta bucsu-lakomára; közöttük voltam én is.

Soha jobb kedvében Gazsit nem láttam, mint akkor. Tengernyit ivott; huzatta a vigabbnál-vigabb nótákat, énekelt, nevetett, magasakat kurjantott, hanem ki tudja, mit érzett ott belől!

Csak akkor érzékenyedt el egy kissé, mikor reggel a vasuti pályaháznál egyenkint elbucszott tőlünk.

Szegény Gazsi!...

Eddig a mese, mit magácskának elmondani akartam. És ha azzal a bizonyos levéllel valami csintalan célja volt magácskának, akkor e sorokból láthatja, hogy olyan emberrel, mint én vagyok, efféle csintalanságot nem egykönnyen lehet üzni. Vannak dolgok, melyekben nem minden ember jár túl az én eszemem, s ez azok közé tartozik. Ha pedig más célja volt, akkor e sorok elolvasása után bizonyára tudni fogja, hogy mit tegyen.

Mert így járt az én Gazsi barátom; s én azt mondom, hogy a ki más szerencsétlenség nem tanul, hát az nem okos ember.

ne emlegetné mindig a régi regime-t! Podmaniczky báró volt intendáns az egész ország teljes bizalmát bírja. Teremtse az operának az új intendáns ur a mult és jövő kedvéért — jövőt. Ez legyen a célja. Egy nagy hibája van az operának. Drágák a helyárok. Mintha csak azt akarnák, hogy a közönséges ember ne menjen a frakkos urak közé. A vidéki embernek is joga volna ám ott, mert Budapest még nem az ország! Az ország pénzén emelték az operát! És lám, alig hogy kimondjuk e szavakat, az intendáns ur már megtette a reformot. Az operaházban ezental mérsékelt helyárakkal összekötött előadások fognak rendeztetni. Nagyon helyes; le kell szállítani a gázsikat is, mert az ország bevétele, illetőleg termése sehogysé aránylik a tiz-tizenötezer forintos évi fizetésekhez — azaz aránylik, úgy, mint Koroghy uram Móricz Pályához.

Kedden este bucsúzott el tőlünk Bianchi Bianka kisasszony. Utolsó bemutatól Mig-nont választotta, melynek nálánál hivatottabb személyesítője Hauch Minnie óta nem volt Budapesten. Annyi csokrot és koszorút kapott, hogy négy színházi szolga alig bírta lakására cipelni.

A népszínházban, mint a multkor már megírtam, a „Királyfogás” állandó vonzerőt gyakorol.

Ha már a muzsák templomait sorba vettem, talán sokakat érdekelni fog az is, hogy a gyapjutezai német színház olyan érdekes repertoírral vette kezébe a nagy dob, hogy bizony komoly konkurrencziát csinálhatna, ha hazafiságunk erősebb hangot nem adna az ők nagydobjuknál. Meg kell vallanom, hogy kiállításuk imponál. Talán jó volna a magyar szinígazgatóknak is több gondot fordítani a darabok kiállítására, úgy a fővárosban, mint a vidéken.

Almás.

A bulgáriai események.

A legújabb és legfontosabb hír, hogy az orosz kormány aligha fogja fölléptetni hivatalosan a mingreliai herceget, miután meggyőződött arról, hogy az összes szerződéses hatalmak nem erősítik meg a hercegnek bolgár fejedelmé való választását. Ugy látszik a hatalmak visszaadják a kölcsönt Oroszországnak. Valdemár nem kellett neki, a hatalmaknak meg a mingreliai herceg nem kell. A sok ide-oda kapkodásnak végre is az lesz az eredménye, hogy a bolgárok egy szép napon visszaviszik Battenberg Sándort. Az természetesen kétséget se szenved, hogy a bolgárok, ha rajtuk áll, ezt már régen megselekedtek volna. Fájó szívvel bár, de lemondottak róla, s megválasztották Valdemárt. Ez — tudjuk — nem fogadta el a választást. S a jó bolgárok most, a szlívnicai fényes győzelem évfordulóján, megújult vágyakodással fordulnak a hős Sándor felé. Számtalan üdvözlő távirat érkezett ez alkalomból Sándorhoz, a ki meghatottan válaszolt a megemlékezésre, s gratulált — Kaulbars elutazásához. A Sándorhoz érkezett táviratok egyike pláne azt óhajtja, hogy vajha Sándor nemsokára mint a független Bulgária királya térne vissza. Egy kicsit talán sok volna a jóból, s Bulgáriának egy második „szlívnicai győzelme” lenne az is, ha Sándort fejedelmi minőségében kapná vissza.

Konstantinápoly, nov. 23. Kaulbars Konstantinápolyon keresztül Pétervárra utazott. Konstantinápolyban hír szerint azért járt, hogy a mingreliai herceget a szultán által Kelet-Rumélia főkormányzójává neveztesse ki.

Berlin, nov. 23. A „Nationalzeitung” jelentése: Oroszország hivatalosan notifikálta a mingreliai herceg jelöltségét a bolgár trónra.

Szofia, nov. 23. Battenberg Sándor herceg a bolgár regnenséghöz, mely őt a szlívnicai győzelem évfordulóján üdvözlölte, a következő táviratot intézte: „Szívem mélyéből köszönetet mondok üdvözlétekért. Büszkévé tesz a látvány, hogy az egész bolgár nép ünnepli azt a napot. Gratulálók Kaulbars elutazásához. Sándor.

London, nov. 23. A Daily News arról értesül Bécsből, hogy Anglia, Németország és Ausztria-Magyarország írásbeli egyezményt kötöttek a bolgár kérdésre vonatkozólag.

Páris, nov. 24. A Soleilnek Pétervárról írják, hogy Ausztria-Magyarország ellen Oroszország legközelebb okvetetlenül háborút indít. Az előkészületek majdnem egészen be vannak fejezve.

London, nov. 24. A Times egy bolgár képviselő magánlevelét közli, melyben a képviselő ama meggyőződésének ad kifejezést, hogy a szobránje a mingreliai herceget nem fogja fejedelmnek választani, valamint más orosz jelöltet sem, ha előbb Kelet-Rumélia Bulgáriával nem egyesítették. Időközben Bulgária 250,000 főnyi néphadsereget szervez, hogy függetlenségét és szabadságát megvédje.

Pétervár, nov. 24. Igaz ugyan, hogy a császár határozottan Valdemár herceg jelöltsége mellett nyilatkozott a bolgár trón megüresedése esetére. De éppen olyan igaz az is, hogy a herceg és apja, Keresztély, sohase mutatnak hajlandóságot a tervezetéseket iránt. Különben is a császár ezt a nyilatkozatát már vagy egy évvel ezelőtt tette, s azóta Valdemár herceg házassága elháríthatatlan akadályt támasztott. A bolgár alkotmány tudniillik előírja, hogy a fejedelem gyermekei ő-hitiek legyenek, Valdemár pedig házassága alkalmával a szentszéknek kötelezte magát, hogy leánygyermekait a katolikus vallásban neveltesse. — A mingreliai herceget Pétervárott mindenki politikai nullának tekinti.

TANÜGY.

Jelentés

a kézdi-orbai r. k. tanító-egylet 3 évi működéséről.

(A nov. 10-én Polvánban tartott gyűlésen előterjesztette Kovács Ferenc főjegyző.)

Mélyen tisztelt tanítói közgyűlés!

Munkásságunk egy kis szakasza, három kerek év, ismét lejárt. A rám ruházott kötelességből kifolyólag ezen alkalommal jelentést teszek testületünk három évi működéséről és azon irányról, melyet testületünk minden egyes tagja hivatása és rendeltetéséből kifolyólag szem előtt tartott és követett.

A hangyák és méhek, a természetnek a legszorgalmasabb munkásai, kitartással, egyesített erővel, általunk megámult csoda dolgokat képesek előállítani. Így minden egyesületi élet is csak tagjainak kitartó, lanakadni nem tudó szorgalma és egyesített ereje által juthat virágzásra s vívhatja ki létezhetése jogát.

A mi egyeletünk már szép multtal bír, s e mult biztos záloga a még szebb jövőnek. Önöknek, kedves pályatársak, kitartó szorgalma, egyesített ereje, önfelelőző munkássága s az egylet életében nyilvánuló szép egyetértés biztosnak vezetnek azon szép jövőhöz, melyet korunkban a nevelés és tanításnak el kell érnie.

Egyeletünk 3 évi életének képét önök elé állítandó, mindennek előtt nem tehetem, t. gyűlés, hogy meg ne emlékezzem a testületünket 3 év alatt ért szomorú veszteségeiről. A mindnyájunknak szerető és mindnyájunk által szeretett kartársak közül a halál 4 taggal ritkítja sorainkat. Kiszakadtak testületünk kötelékéből: Felszegi János nyug. sárfalvi k.-tanító, Szántó Lajos bereczki, Kovács József peselneki és Péterfy Lőrincz szentléleki kántor-tanítók. Az elköltözöttek hátramaradóitainak bánatához csatoljuk vigasztalásul mi is a kartársi bánatot. Igaz, hogy így a bánat nő, s a bánat nagy teher, de a nagyobb terhet többen könnyebben elhordozhatjuk. Legyen áldott emlékezetük, nyugalmuk csendes!

Örvendek azon körülmény, miszerint a lefolyt három év alatt a pártoló tagok száma 3 taggal szaporodott, u. m.: Szabó József szentkatolnai közs. bíró, Györbíró Géza szentkatolnai birtokos s Zakariás Árpád bereczki kereskedő és vállalkozó személyében.

Lássuk most 3 évi munkásságunkat.

Tanítóegyletünk 1883. november 14-én tartott egy rendes gyűlést Osdolán. E gyűlésen gyakorlati tanítást tartott Bartalis János osdolai tanító a természetrajzból az 5. és 6-ik osztályban. Értekezés tartott egy, Bartha Ágoston k.-tanító által, ily című tételtől: „Az iskolás gyermekek testi és szellemi épsege fentartásáról.” Ezen gyűlésen tisztújítás is történt. Tiszteletbeli elnökké kikiáltott Bálint Károly apát-kanonok ur. Elnökké, Bokor János. Alelnökké megválasz-

tattott Bardocz Mihály, főjegyző Kovács Ferencz, aljegyző Papp János, könyv- és pénztáros Hamar Bálint; bizottsági tagokká: Finta Gáspár, Bara Ferencz, Péterfy Lőrincz, Kovács Antal, az egyháziak közül Bálint László alesperes-plebános.

Ugyanezen év decz. 13-án Kantában tartott egy választmányi gyűlés a pénztár állásáról, mely szerint az egyletnek volt 1883. decz. 31-ig 109 frt 35 krja elhelyezve a kézdivásárhelyi takarékpénztárba. Hátralek volt 60 frt 50 kr.

1884-ben tartott három rendes és egy bizottsági gyűlés, és pedig:

1. Február 13-án Szarazpatakon. E gyűlésen gyakorlati tanítás volt egy, Szántó Ferencz ismertette az I. osztályban a „d” betűt. Értekezés volt egy, Bara Ferencz k. tanító által, ily című tételről: „Hogyan ébreszthet a tanító tanítványaiban figyelmet előadására iránt?” mely a „Székelyföld”-ben kiadni határozottatott, a mi meg is történt. Szavaltat volt egy; Kovács Ferencz szavalt Petőfinék „A csárda romjai” című költeményét.

2. Május 7-én tartott egy rendes gyűlés Bálafalván. E gyűlésen gyakorlati tanítás volt egy, Veres János helybeli k. tanító által; tárgyalta a magyar nyelvtanból az igének három főidejét. Értekezés volt egy, Györbő Ignác szentkatolnai tanító által, ily című tételről: „Az iskolai takarékpénztárak létesítéséről.” Ezen gyűlésen olvasta fel Demény Dénes futásfalvi k. tanító a II-ik egyetemes gyűlésről szóló beszámolóját, mely beszámoló az egylet könyvtárába tétetett le.

3. Október 22-én volt egy rendes gyűlés Oroszfaluban. E gyűlésen Hamar Bálint helybeli tanító tartott gyakorlati tanítást a földrajzból. E gyűlésen tárgyalattott az erdélyi országos kath. segély-alap ügye, mely tárgyalás után az egylet tagjai abba mind beiratkoztak. E gyűlésen megválasztattak az alapgyűjtő és kezelőbizottsági tagok és pedig: az egyháziak közül: Bálint Károly apát-kanonok, Bálint László, Vitos Mózes, László József plebános urak; a világiak közül: Bartha Agoston, Kovács Ferencz, Papp János, Bardocz Mihály, Finta Gáspár és Péterfy Lőrincz.

(Vége következik.)

Szinészet.

Győ. Sztmiklós, 1886. nov. 22-én.

Völgyi O. József szinigazgató társulatával városunkba érkezett, s előadásait folyó hó 20-án gr. Zichy Géza „A szerelem harca” című 5 felvonásos, nagyhatású drámájával meg is kezdte.

Az első előadáson nagyon kevés számmal jelent meg a közönség, nem mintha a szinészet iránt közönyvel viseltetnék, — mert városunk intelligenciája mindig műpártoló volt — hanem egyedül a zord, kellemetlen időnek kell tulajdonítanunk ezen részvétlenséget.

A társulat jó erővel rendelkezik, s az első előadásból kifolyólag bátran mondhatjuk, hogy a vidéki szinistársulatok között kiváló helyet foglal el. Tagjai közül Völgyit, Lendvayt, Hegyit, Heltayt, Sárközyt, Fehért, Györfynét, Némethy Lillát, Várady Ibolykát, Várady Emmát mint elsőrendű szereplőket említjük meg.

Az előadással a közönség teljesen meg volt elégedve. A szereplők jó, összhangzó játéka a darab jó sikerülését eredményezte. Du Brevault herceget Völgyi a nála szokott ügyességgel személyesíté. Heltay Zoltán, mint megnyerő, rokonszenves alak, Armand szerepében dícsérendő meg. Némethy Lilla mint Henry Jeanné aratott tapsokat, hatásos és érzéssel játszott szerepben. Györfyné Chamsigny grófnét jól alakítva mutatta be. Lendvay a nagyravágyó Róbert titkár alattomos szerepében érdemel dicséretet, nem különben Hegyi, ki Pierre komornyik szerepét jól játszotta s többször tapsokra ragadta a közönséget.

Vasárnap 21-én „Fehő Klári”, Rátkay László jeles népszinműve, került színre nagyobb közönség előtt. Ez alkalommal Várady Ibolyka Fehő Klári szerepét kiváló rutinul játszotta; dalai szépek és kedvesek vol-

tak; meglátszik rajta, hogy hangjára gondot fordít és jól iskolázott; a közönség a rokonszenves kis vidéki csalogányt tüntetőleg megtapsolta s többször a lámpák elé hívta. Némethy Lilla Viola Évát hatásosan mutatta be. Megemlítendők még: Györfyné (Aba Györfyné), Völgyi (Csik Vendel), Hegyi (Tenger Ádám), Sárközy (Fátyol Ferkó), ki dalaival aratott tapsokat, Várady Emma (Fehő Katicza), Heltay (Csik Istók), kik ügyes játékkukkal nagyban elősegítették az előadás sikerét.

A két első előadás után bátran ajánlhatjuk Völgyi O. József társulatát a műpártoló közönség figyelmébe.

Völgyi 12 előadásra bérletet nyitott, s mint örömmel értesültünk, már is számosan írták alá a bérletet.

Tudósító.

Különlélek.

— A királyné Budapesten. A királyasszony váratlan vendége volt szerdán délelőtt a képművészeti társulat őszi kiállításának. Tizedfél órakor érkezett a műcsarnokba Festetich grófné kíséretében s Telepy Károly műtáros kalauzálása mellett bejárta az összes termeket. A műtáros már a lépcsőházban fogadta a felséges asszonyt, a ki e szavakkal viszonzta hódoló üdvözlését: „Azért jöttem ily korán, mert háborítatlanul szeretném megnézni a kiállítást.” A termekben kevés látogató volt, mikor a királyné megérkezett, s így zavartalanul gyönyörködhetett ő felsége a kiállított képekben. Különösen tetszettek ő felségének a magyar népeletről vett jelenetek, s ha ilyen képet pillantott meg, el-elmondta felőle, hogy: „Igen szép, nagyon csinos.” — Látogatása teljes egy óráig tartott. A műcsarnok előtt nagy közönség fogta körül a kétlovas udvari kocsit, s a mikor elhajtattott a királyné, lelkes éljenzés hangzott föl.

— Báthory István emléke. Báthory István erdélyi fejedelem és lengyel király halálának háromszázados évfordulója alkalmából a magyar történelmi társulat december hó 12-én gyűlést tart, melyen Szádeczky Lajos a nagy fejedelem élettörténetét és tetteit fogja felolvasni. Az egyetemi ifjúság körében immár határozottabb alakot öltött mozgalom indult meg. A műsor meghatározása végett több egyetemi hallgató nov. 20-án érkekezletet tartott, melyen elhatározták, hogy egy nagy értekezletet fognak egybeívni, melyre az egyetemi polgárokat a hírlapok útján hívják össze.

— Elítélt dakorománok. A kolozsvári törvényszéknél szerdán tartották meg az esküdtszéki tárgyalást Nyárádi Simonnak, a medgyesi magyar kultúregyesület elnökének, a „Tribuna” szerkesztője, Septimi Albin és kiadója Slavici János ellen becsületsértés miatt indított perében. Elnökölt: Biró Pál törvényszéki elnök, bírák voltak: Veres Ákos és Comanescu Sándor. Az esküdtszék mindkét vádlottat vétkesnek nyilvánította, mire a törvényszék Septimi Albint 8 napi és Slavici Jánost 3 napi államfogházra ítélte.

— A bukaresti magyarság köréből. A Bukarestben tartózkodó magyarság igen örvendett jeleit adja a testvéries egyetértésnek. Mint a közelebről megindult „Értesítő” első számában olvassuk, a 29 év óta fennálló „Bukaresti Magyar Társulat” folyó hó 7-én nyitotta meg ujonnan épített díszes nagytermét érdekes műsorral, az ottani magyar intelligencia élénk részvétele mellett. Az új helyiség többféle szórakoztató eszközökkel van ellátva; gondoskodva van tekeasztalokról s más játékszerekről; jár számos politikai és szépirodalmi lap, s van az egyletnek gazdag könyvtára. Jövőre a társulat ünnepes vasárnapokon állandóan felolvasás-, színelőadás-, hangverseny vagy táncozzal stb. vel egybekötött estélyeket rendez, melyeknek sorát a folyó hó 28-án tartandó „Katalin-bál”-al kezdű meg; ugyanekkor előadatik műkedvelők által „A kitűnő vendég”, Csepreghy F. 1. felvonásos vígjátéka. Van Bukarestben virágzó magyar dalárda is, mely már több ízben aratott köztetszést. Az egylet meghívók helyett jövőre 2—3 hetenként megjelenő „Értesítő”-t ad ki, mely-

ben közöltenek a meghívók, műsorozatok, az estélyekről szóló tudósítások, egyleti ügyek s más közérdekű dolgok. — Kívánjuk, hogy a társulat sokáig szolgáljon a bukaresti magyarság összetartó kapcsán!

— A pénzügyi közigazgatási bíróság határozatai. A m. kir. pénzügyi közigazgatási bíróság legutóbbi következő elvi határozatot hozta: 1. A közigazgatási bizottságok oly határozatainak felülbíráására, melyekben adó- és illetéktartozások behajtása iránt a kielégítési végrehajtás a hát a ékos ingatlaira lett elrendelve: a m. kir. pénzügyi közigazgatási bíróság nem illetékes. 2. A földhasználat utolsó évében a földberleten alkalmazott gazdasági cselédek I. oszt. kereseti adójából a bérlo csak ama részért felelős, mely rész a bérlet fennállásának idejére esik. 3. Ha a 3 kros marhalevel-ürlap 5 kros helyett használtatik, úgy azonban, hogy a hiányzó 2 kros bélyeg felragasztattott: ily esetben a kincstári ürlap szabályellenes használása miatt az ürlapon eredetileg hiányzó 2 kros háromszoroson vetendő ki, levonva a szabálytalanul felhasznált 2 kros bélyeg értékét; bírság kivételének pedig ebben az esetben helye nincs. 4. Ingatlanok eladásából származó vételhátralékok után élvezett kamatjövdelem tökekamatadó tárgyát képezi. 5. Ha valamely beperesített tőkének több évi kamata a per folytán egyszerre fizetett ki: az 1875. évi XXII. t. cz. 2. §. 14. pontjában meghatározott adómentesség nem az egyszerre kifizetett több évi kamatjövdelem egész összegéhez képest, hanem az abból egy évre eső kamatjövdelem összegéhez képest állapítandó meg. 6. Az örökhagyó férj hagyatékának az életben maradt özvegy nő általi hasznélvezete, özvegy jogcímen élvezett életjáradékának nem tekinthető. Midőn tehát az özvegy nő özvegyi hasznélvezet címen használja férje hagyatékát, a hagyatékhoz tartozó tőkének általa élvezett kamatai után nem 5%-től életjáradékát adó, hanem 10%-től tőkekamatadó fizetendő. 7. Az özvegy ellátására szánt életjáradékának oly pénzbeli évi szolgáltatások tekintendők, melyeknek kifizetését az özvegy fejében az örökhagyó férj elrendeli, vagy melyeknek kifizetésére magukat az örökösök, a férj hagyatékából, örökhagyó özvegye részére özvegyi jogának megváltása címén egyösszegileg kötelezték. 8. Ha a hadmentességi díj fizetésére kötelezett egyén teljesen munkaképtelen és csak is annyi ingó vagyona (tőkéje) van, hogy annak jövedelme a szokásos közönséges napszámot meg nem éri: az a hadmentességi díjkötelezettség szempontjából vagyontalannak tekintendő. 9. A fegyvergyakorlat alóli felmentés iránti kérvény 50 kros helyegkötelezettség alá esik.

— Dárius kincsét keresik. Kolozsváron egy hideg-zamosi oláh parasztságony jelent meg a miuap a megyeházanál és engedélyt kért arra, hogy e hó 15-dikétől 22-dikéig a Dárius kincsét kereshesse. A mint mondta, egy varázsló beszélt neki, hogy Hideg-Szamoson valahol olyan mélyen, mint a kolozsvári temetőtorony, fekszik ez a mérhetetlen kincs; réposók vezetnek le hozzá s csak egynehány kalapácsütéssel a rányit ajbót kell megtálni. Benn azután talál az ember 12 arany kulesot, mely 12 kinoses kamarához vezet. Csak három embernek szabad meghatározott időben ásní, így mondotta a varázsló, a ki maga nem vesz részt a munkában, mert ő megveti a föld javakat. Hír szerint e hó 15-ike óta három ember Hideg-Szamoson csakugyan szorgalmasan turja a földet és keresi mindenütt a Dárius kincsét.

119-ik közlemény

a háromszék megyei „Erzsébet” árvaleány-nevelő intézet javára történt szives adakozásokról.

Gróf Mikos Benedekné 6 öl tűzifa, Cserey Jánosné 3 zsák alma, 2 kosár körtve, Pótsa József fői-pán 1 drb. szöttes kando, br. Szentkereszty Stephanie 250 fő káposzta, 2 kosár körtve, 14 kupa szivaiz, 16 drb. könyv, 5 drb. süttő pléhedény, br. Szentkereszty Zsigmond 4 zsák alma, id. Tóth Istvánné 6 szál kolbász, Nagy Ferenczné (L. fia) 2 szál kolbász, K. Csizsár Józsefné 2 kilogram füstölt hús, Deák Lajos marostördamegyei királyi tanfelügyelő 40 kr. Balogh Gyula egy szék szalma, Kiss Zsigmond Karattól egy véka körtve, szentkatolnai Künle József egy hektoliter buza, Vajna Károly 2 drb. Pál Ferencz Kis Sándor-féle iparisiskolai olvasókönyv és egy színes tábla az alapszinek szemléltetésére, Benkő Gyula 50 drb. rajzírka.

Fogadják a jótékony akakozók adományait: kért intézetünk kezelő bizottsága nevében kifejezett hálás köszönetünket.

K. Váshelyitt, 1886. nov. 5.

Br. Szentkereszty Stephanie,

elnök.

Vajna Károly

jegyző.

Innen-onnan.

A fősvény bünhódése.

Feronelli nápolyi kereskedőt fősvényesége tette hírhedtté. Egy ízben megesett rajta, hogy tárczáját, mely ötven aranyat, ötven lírát s egy értékes aranygyűrűt tartalmazott, elveszté. Képzeltető a szegény pára kétségbeesése. Kihirdette a városban, hogy a ki erszényét visszahozza, ötven líra jutalomban részesül.

Szegény özvegy asszony volt a szerencsés megtaláló, ki Feronellinek át is adta a tárczát.

Az uzsorás örvendezve nyitotta fel s észrevétlenül 30 lírát csusztatott zsebébe, hogy az asszonynak csak 20 lírát kelleszen fizetnie, mivel az ő állítása szerint már harminczat kivett a tárczából. Hiába hivatkozott a szegény nő becsületességére, nem használt, míg végre Ossone herczeg barátjai által értesült ez esetről s Feronellit maga elé idézte.

— Ha a talált erszény husz lírát s a tiéd ötvenet tartalmazott, úgy az nem a te tulajdonod — mondá Ossone a fősvénynek.

— De fősng, én tárczámat és gyűrűmet ismerem.

— Ez semmit se bizonyít. Az aranyműves készíthetett a tiedhez hasonló gyűrűt, erszényt is varrhattak ugyanolyat; a mi pedig a pénzdarabokat illeti, azok mind egyenlők. Ha a nő nem becsületes, úgy az egész talált kincsét megtartja. Övé azért az erszény, míg elvesztője jelentkezik.

Három öreg veterán Budapesten a lánchidon ment keresztül. Az egyik vak volt, a másiknak mindkét karja hiányzott, a harmadik pedig falábban járt. Ez utóbbit e kérdésel boszantá meg egy cipőtisztító:

— Uram, tisztítsam-e ki csizmáit?

A haragvó bajnok társához fordult, kinek karja hiányzott:

— Üsd arczul!

— Én ugyan nem vagyok kíváncsi, de ezt mégis szeretném látni — mondá a vak mosolyogva.

Szerkesztői izenet.

Ödavalófalusi levele nem üti a közölhetőség mértékét, azért felretettük.

Felelős szerkesztők:
Ifj. Dobay János. Sprencz György.
Kiadó tulajdonos:
Szabó Albert.

Sz. 6334.—1886.

HIRDETMÉNY.

A járásomhoz tartozó Nyujtód községében a szesz és szeszés italok korcsmárlási jogának haszonbérbeadása nyílt árverésen 1886. december 6 án délelőtt 10 órakor fog megtartatni, miről árverezni ohajítók azon felhívással értesítenek, mikép az árverési feltételek úgy irodámban, mint az illető községi előjárásnál bármikor megtekinthetők.

Kézdi-Vásárhely, 1886. november hó 27-ikén.

Gábor Péter,
főszolgabíró.

Novák Sándornál

Kézdi-Vásárhelytt,

mint a budapesti „Magyar Általános Takarékpénztár Részvénytársaság” képviselőjénél,

magyar, osztrák és olasz veres kereszt, Bazilika és mindennemű állami sorsjegyek kaphatók részlet-fizetés mellett.

Tudatja egyszersmind a gazdaközönséggel, hogy bivaltejből készült

friss írósvajat

bevásárol.

Kézdi-Vásárhely, 1886. nov. 26.

Gábor Péter,
főszolgabíró.

Szőcs József,
polgármester.

Sepsi-Szentgyörgyön, 1886. évi november
hó 15-kén.

Br. Apor Gábor,
alispán.

Id. Dónáth József,
elnök.
Pásztóhi,
jegyző.

szabadalmi irodája

Budapesten, muzeum-körut 10. szám.

A nm. m. kir. kereskedelmi miniszterium 24,324—
1886. számú körrendeletével ezen iroda a feltalálók figye-
mébe és bizalmába ajánlatott.

Szaba-
dalom!

17-30

Löw pokrócz- és szőnyeggyári raktára Bécsben az alábbi árukat készpénzfizetés és utánvétel mellett a következő bámulatos olcsó árakon adja el és szállítja:

Lópokróczok 190 cm. hosszúság és 130 cm. szélességben 1 frt 60 kr, legfinomabbak 1 frt 75 kr.

Ezen pokróczok ágyterítő- és szőnyegekül is használhatók.

Bouret - selyemágytakarók darabonként 2 frt 80 kr.

Sárgaszőrű bérkocsi-pokróczok
2 méter hosszúságban, 1½ méter
szélességben à 2 frt 50 kr.

Urasági pokróczok à 3 frt.

Flanell-pokróczok à 4 frt.

Juta-függönyök redőzettel és roj-
tokkal, elegáns kiállításban, 1 ab-
lakra való 2 frt 50 kr, legfinomabb
3 frt 50 kr.

Egy juta-készület, mely 1 asztalteritőből és 2 ágyszeritőből áll, a legújabb minta szerint, rojtokkal, 5 frt 50 kr.

Két ágytakaróból és egy asztalterítőből álló **ripsz-készületek** a legpompásabb színekben, selyemszínorral és bojtokkal körülvéve; egy készület ára 5 frt.

Ágy előtti szőnyegek vastag flannel és jutával töltve, állatrájzokkal és tájképekkel díszítve, ajándékol különösen alkalmasak, 1 pár 2 frt 50 kr.

Brünni ruhaszövetek téltre és nyárra, tiszta gyapjából, minden divatos színben, teljes férfiruhákra. 1 maradék 4 **frt 75 kr.**; legfinomabb 6 **frt 75 kr.**

Utazó-plaidek tiszta gyapjuból
3¹/₂ mtr. hosszúság, 1.60 mtr. szé-
lességben, à 3 frt 50 kr.

Egy utazó-plaid, legfinomabb, 4 frt 50 kr.

Zsebkendők színes szegélyzettel,
szép kiállításban:

1 tuczat, uraknak 1 frt 20 kr.

1	n	hölgyeknek	1	n	—	n
1	n	lenzsebkendő	2	n	—	n

Tüzdelt ágyterítők vörös török kretonból, elegáns tüzdeléssel, kellő

hosszuság és szélességben a legnagyobb ágyhoz is, a 3 frt, legnagyobbak darabja 3 frt 50 kr.

Lepedők (varrat nélkül) 3 sing
hosszuság, 2 sing szélességben a leg-
keményebb vászomból (kielégítő a
legnagyobb ágyakhoz is); darabja
3 frt.

Cs. kir. szabadalmazott **Phönix-**
evőeszközök, melyek örökké fehé-
rek maradnak, 6 kés, 6 villa, 6 evő-
és 6 kávéskanál, együtt 24 db
csak 5 ft.

**Szíves megrendelések S. Löw pokróczgyári raktárába
(Bécs II. Nordbahnstrasse 26. sz.) intézendők.**